

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1024/2021
15.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Младен Васић, адвокат из ..., против тужене Српске православне цркве – Епархије ... – Епархијски управни одбор православне Епархије ... из ..., кога заступа пуномоћник Слободан Нешић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1062/2020 од 13.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1062/2020 од 13.01.2021. године, у преиначујућем делу у ком је одбијен тужбени захтев тужиоца, као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 391/18 од 16.01.2020. године обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике зараде и накнаде зараде за време боловања за период од 01.10.2012. године до 31.08.2014. године исплати износе наведене у овом ставу изреке. У ставу другом обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћене божићне и васкршње помоћи исплати износе наведене у овом ставу изреке, за јануар 2013., мај 2013., јануар 2014. и април 2013. године. У ставу трећем обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1062/2020 од 13.01.2020. године преиначена је првостепена пресуда Основног суда у Врању П1 391/18 од 16.01.2020. године, исправљене решењем истог суда П1 391/18 од 09.03.2020. године. Обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике зараде и накнаде зараде за време боловања за период од 01.10.2012. године до 31.08.2014. године исплати износе утврђене у ставу првом изреке, односно одбијен је тужбени захтев за веће износе од досуђених. Такође је преиначујућом пресудом одбијен тужбени захтев тужиоца на име накнаде за неисплаћене божићне и васкршње помоћи за износе веће од досуђених у ставу 2. изреке. У ставу трећем обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде Апелационог суда у Нишу, у делу у ком је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиоца, тужилац је благовремено изјавио ревизију. Ревизија је изјављена због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду, у границама ревизијских навода у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд налази да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. У ревизији не може да се истиче битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези одредбе члана 7, 8, 228. и 231. ЗПП. Наведене одредбе ЗПП регулишу оцену доказа и примену правила о терету доказивања, што се чини у поступку пред првостепеним судом. Повреда тих одредби није могла бити учињена у поступку пред другостепеним судом, па је тај ревизијски разлог недозвољен у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на основу Уговора о уређивању права, обавеза и одговорности од 20.08.2013. године, на пословима ... Зарада запосленог била је утврђена у складу са Одлуком Светог Архијеријског Синода Српске Православне Цркве од 24.01.2008. године, у нето износу од 64.640,00 динара. Тужена црква је са тужиоцем закључила Анекс наведеног уговора, који је поништен као незаконит правноснажном пресудом Основног суда у Врању П1 769/13 од 08.05.2014. године. Донета је нова Одлука Архијеријског Синода СПЦ од 25.09.2012. године, у којој је дат предлог да црква донесе нови Правилник о платним разредима и групама запослених у СПЦ. Према предлогу датом у тој одлуци, зарада тужиоца износила би 89.400,00 динара. У току поступка није утврђено да је СПЦ донела Правилник о платним разредима у складу са одлуком Св. Архијеријског Синода од 25.09.2012. године. Утврђено је да је тужилац остваривао зараду у складу са Одлуком Синода од 24.01.2008. године.

Тужбени захтев се односи на разлику између плате по Одлуци Архијеријског Синода СПЦ од 25.09.2012. године (нова одлука) и зараде која је исплаћена тужиоцу по раније важећој Одлуци од 24.01.2008. године. Предмет тужбеног захтева је и исплата божићне и васкршње помоћи за 2013. и 2014. годину, по новој Одлуци Синода.

Првостепени суд је у целости усвојио тужбени захтев тужиоца. Како је црква била у обавези да донесе нови правилник и да у њу имплементира нову Одлуку Синода, првостепени суд налази да тужилац има право на накнаду зараде у висини утврђеној у складу са новом Одлуком Синода. На туженој цркви је био терет доказивања да је нови правилник, у складу са одлуком Синода од 25.09.2012. године донет тек 13.05.2015. године, како је тужена црква тврдила. Из истих разлога, првостепени суд усваја у целости тужбени захтев и за неисплаћене божићне и васкршње помоћи, обрачунате према Одлуци Синода од 25.09.2012. године.

Другостепени суд налази да је првостепени суд на утврђено чињенично стање једним делом погрешно применио материјално право (у ком делу се побија ревизијом). Сматра да тужиоцу припада разлика између зараде по Уговору о уређивању права, обавеза и одговорности од 20.08.2013. године, у складу да одлуком Св. Синода од

24.01.2008. године, и зараде која је тужиоцу исплаћивана по основу поништеног анекса уговора. Другостепени суд налази да у току првостепеног поступка није утврђено да је одлука Св. Синода од 25.09.2012. године довела до измене Правилника о платним разредима и групама запослених у СПЦ, те да је терет доказивања те чињенице био на тужиоцу.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд на утврђено чињенично стање правилно применио материјално право у преиначујућем делу пресуде, који се побија ревизијом.

Тужилац у складу са одредбом члана 164. Закона о раду има право на накнаду штете од тужене као послодавца, за штету коју је претрпео на раду или у вези са радом. Имајући у виду да је пресудом Основног суда у Врању поништен анекс уговора о раду, по ком је тужиоцу исплаћивана зарада, тужилац би имао право на накнаду штете у висини разлике припадајућих и исплаћиваних зарада.

Међутим, у току поступка није утврђено да је тужена црква донела нови Правилник о платним разредима и групама запослених, у складу са новом Одлуком Архијеријског Синода СПЦ од 25.09.2012. године, односно да је нови Правилник био на снази у периоду за који тужилац потражује накнаду зараде (разлику у заради). Насупрот томе, утврђено је да је тужиоцу исплаћивана зарада на начин како је утврђена у Уговора о уређивању права, обавеза и одговорности од 20.08.2013. године, односно по основу Одлуке Св. Архијеријског Синода СПЦ од 24.01.2008. године и тада важећег Правилника.

Тужилац у ревизији наводи да је сходно правилу о терету доказивања на туженом био терет доказивања, односно достављања новог Правилника о платним разредима. Ревидент истиче да је другостепени суд погрешно применио материјално право и то релевантне одредбе Закона о раду, којима је предвиђено да се запосленима гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности.

Врховни касациони суд оцењује изнете ревизијске наводе тужиоца неоснованим. У току првостепеног поступка није утврђено да је у периоду обухваћеним тужбеним захтевом на снази био нови Правилник о платним разредима и групама запослених, донет на основу одлуке Синода СПЦ од 25.09.2012. године. Одлука Синода од 25.09.2012. године садржи предлог за доношење новог Правилника и предлог вредности бодова за плате. Како је Одлука Синода по својој форми предлог, иста се примењује тек од момента када се имплементира у Правилник о платама. Следи да је тужилац тек изменом Правилника о платним разредима и групама запослених могао да стекне субјективно право на исплату зараде по том Правилнику, а не на основу саме одлуке Архијеријског синода.

Неоснован је и паушалан ревизијски навод тужиоца да је другостепени суд на описани начин повредио одредбе члана 20. став 1. тачка 2, 104. став 2. став 4. и став 5. Закона о раду. У току поступка није утврђено да је другим запосленима који обављају исти рад или рад исте вредности као тужилац исплаћивана зарада у већем износу, па сходно томе ни одредба уговора у којој је утврђена зарада тужиоца у складу са Одлуком Св. Архијеријског Синода од 24.01.2008. године, није ништава. Тужилац у току поступка није пружио доказе за чињеничне тврдње да је у погледу зараде коју је остваривао био дискриминисан у односу на остале запослене.

Имајући наведено у виду, правилно другостепени суд налази да тужиоцу следује разлика између зараде утврђене у складу са одлуком Св. Архијерејског Синода од 24.01.2008. године и зараде исплаћене по поништеном анексу уговора, као и накнада божићне и васкршње помоћи за 2013. и 2014. годину, обрачуната према Уговору од 20.08.2013. године. Право тужиоца на накнаде по основу божићне и васкршње помоћи није ни било спорно, осим у погледу висине накнаде на коју има право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд одбио је ревизију тужиоца као неосновану, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић